

SUNA DZĪVE
, STĀSTI UN SUNETI

ZVAIGZNE

821.174-4

Ik 720

Nora Ikstena, Vilipsōns

SUŅA DZĪVE. Stāsti un suneti

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja un redaktore *Bārbala Simsons*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3949.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Teksts, Nora Ikstena, 2019

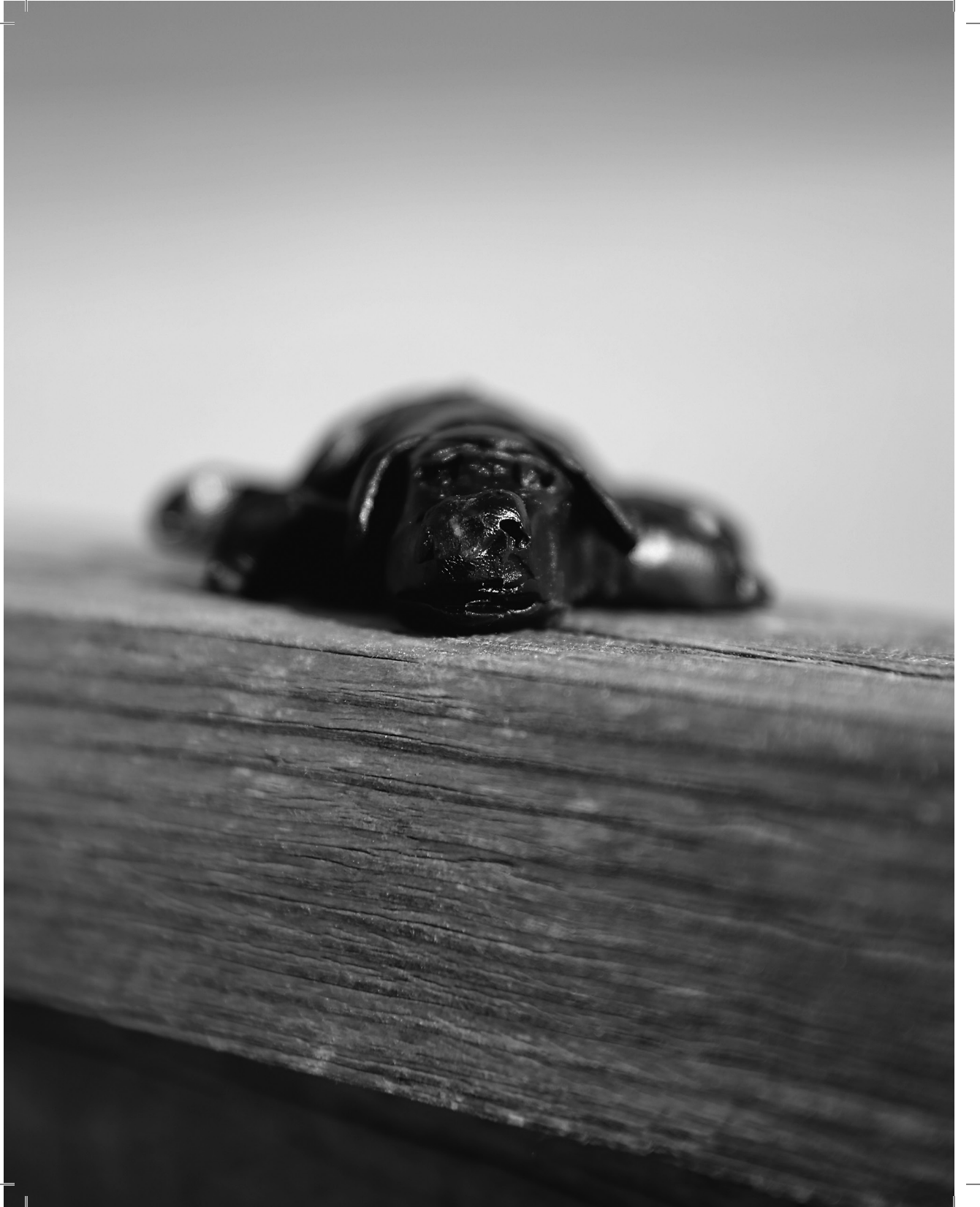
© Ilustrācijas, Vilipsōns, 2019

© Dizains, fotogrāfijas un salikums, Katrīna Vasiļevska, 2019

© Literārā apdare, izdevums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8375-4

M Ū S U D Z I L V Ē K I E M ,
CILVĒKU LABĀKAJIEM DRAUGIEM

S T E L L A

Kad Stella sēdēja uz pagalma pagraba saliektās muguras un raudzījās Ērgļu pakalnos, viņa savā suņa prātā atcerējās pašas piedzimšanu. Viņa bija bijusi maza zvaigznīte lielajā debesjumā, kas pletās virs galvas. Stella atcerējās, ka maza mazītiņa, kamo-liņā satinusies, viņa ripoja lejā. Tas bija bailīgs un skaists ceļojums. Viss notika vienlaikus lēni un ātri. Viņa nezināja, kurp traucas, taču tai pat laikā izjuta lielu ziņkāri.

Ceļā no debesīm uz zemi Stella bija kļuvusi melna kā oglīte. Viņa ieripoja baltā, sniegotā pagalmā un, atverot savas mazās ačeles, ieraudzīja brīnumainus, sarmotus kokus. Turpat tālāk bija aizsalis diķis, ko klāja viegla, pūkaina sniega kārtiņa. Mazā Stella priecīgi lumpačāja uz diķa pusi, lai kārtīgi izslidinātos sava lielā ceļojuma noslégumam par godu. Tālumā pletās pakalni, tik balti un tik skaisti, ka Stellai apžilba acis. Kur gan viņa bija nonākusi? Viņa ausījās un dzirdēja vienmērīgu, mazliet skrāpējošu skaņu. Stellu ziņkāroja redzēt, no kurienes tā nāk un

kas tur īsti notiek. Viņa uzdamsīja līdz dīķa krastam un ieraudzīja cilvēku, kurš ar lielu lāpstu sniegotajā pagalmā veidoja celiņus. Stella bija tik priecīga par negaidīto tikšanos, ka metās sniega racējam taisni klāt. Arī viņš bija negaidīti pārsteigts, bet neslēpa savu prieku, glaudot un bužinot Stellas ogļmelno kažociņu. Bet tas nebija viss.

Atvērās mājas durvis, un tajās stāvēja vēl viens cilvēks — sieviete tikpat melniem matiem kā Stella. Suņu meitenes priekiem nebija gala — viņa bija nonākusi pie diviem cilvēkiem uz baltas, sarmotas zemes.

Stellas pirmais gads mājās pagāja brīnumainos piedzīvojumos. Cilvēku pāra mīlestība pret viņu bija neizmērojama. Viņi ar savu sunenīti devās garās pastaigās, kur Stella pēc sirds patikas varēja izdzenāt putnus pļavās, izskrieties pa mežu, pārskatīt kurmju rakumus. Izrādījās, ka ziemu nomainīja pavasaris, kad viss apkārt plauka un ziedēja, un smaržoja, tad nāca karstā vasara, kad Stella peldējās dīķī un pakalni no maigi zaļiem kļuva sulīgi tumšzaļi, tad nāca rudens, kad koku lapas krāsojās zeltainas un sārtas un, kad tās nobira, varēja tajās kārtīgi ierakties līdz purniņa galam.

(..)